

SOS Η ΓΗ ΣΕ ΚΙΝΔΥΝΟ

Μια φορά κι έναν καιρό, μπορεί τώρα ή παλιά, σε ένα μακρινό τόπο, σε μια σκοτεινή σπηλιά, παρέα με νυχτερίδες και πλάσματα της νύχτας, ζούσε μια κακιά, ύπουλη και καταχθόνια μάγισσα. Το όνομά της ήταν Βάιρους Κάκιστους. Συνήθως όμως τη φώναζαν Κορώναβάιρους, γιατί, στο κεφάλι της, φορούσε πάντα μια κορώνα. Η κορώνα αυτή ήταν το όπλο της για να επιτίθεται σε ανυποψίαστους ανθρώπους, να τους πιάνει και να τους μεταφέρει στη σπηλιά της. Βλέπετε, ήταν τόσο κακιά, που δεν είχε κανέναν φίλο και ένιωθε μεγάλη μοναξιά. Ο εγωισμός και η κακία της όμως δεν την άφηναν να κάνει φίλους και, όποιος την πλησίαζε, κινδύνευε. Έτσι όλοι την απέφευγαν και αυτή, δεν δίσταζε να χρησιμοποιήσει βία, για να τους φέρει κοντά της και να τους εκδικηθεί.

Όταν ήθελε, λοιπόν, να πιάσει κάποιον, στόχευε και εκτόξευε φωτιά εναντίον του, και, μόλις αυτός έπεφτε κάτω, τον άρπαζε με τα κοκκαλιάρικα, ρυτιδιασμένα δάχτυλά της και τον μετέφερε στην υγρή, παγωμένη σπηλιά της.

Έτσι έγινε και αυτή τη χρονιά. Είχε βαρεθεί μόνη της, να μιλάει με τις νυχτερίδες της και της ήρθε μια τρελή ιδέα. «Θα επιτεθώ σε όλο τον κόσμο», είπε, «και θα τους φέρω όλους εδώ! Η γη θα γίνει, επιτέλους, δική μου».

Φόρεσε τη μαύρη τούλινη εσάρπα της, που τη βοηθούσε να πετάει γρήγορα σαν τον άνεμο, τη φονική κορόνα της και άρχισε να επιτίθεται σε όποια χώρα συναντούσε μπροστά της, να αρπάζει τους ανθρώπους της και να τη σκεπάζει με την εσάρπα της. Μέχρι να καταλάβουν οι άνθρωποι τι συνέβαινε, και να αρχίσουν να κρύβονται στα σπίτια τους και να σωθούν, χάθηκαν πάρα πολλοί. Όσοι δεν έπεσαν χτυπημένοι από τα πύρινα βέλη της μάγισσας, μεταφέρθηκαν στα νοσοκομεία βαριά τραυματισμένοι. Όσοι κατάφεραν να σωθούν, άλλοι κυκλοφορούσαν καμουφλαρισμένοι με μάσκες και βαριά ρούχα για να μην γνωρίζονται και άλλοι, κλείστηκαν στα σπίτια τους.

Ο καιρός περνούσε και η μάγισσα δεν έλεγε να τα παρατήσει. Κυκλοφορούσε έξω από τα κλειστά καταστήματα, τις υπαίθριες αγορές,

αναρωτιόταν πού είχαν πάει τα παιδιά και κοίταζε από τα παράθυρα των κλειστών σχολείων, και, όπου έβλεπε κάποιον να κυκλοφορεί έξω, έτριβε τα χέρια της από ευχαρίστηση και έπειτα, έδινε μια και τον άρπαζε. Αλίμονο αν δεν ήταν τόσο δυνατός και γρήγορος ώστε να της ξεφύγει!

Όμως, με τον χρόνο που περνούσε, μεγάλωναν και τα προβλήματα. Ο κόσμος άρχισε να πεινάει, να φοβάται, να θυμώνει. Ο καιρός προσπάθησε να βοηθήσει και, αν και Απρίλης πια, οι παγωνιές και τα χιόνια δεν έλειπαν. Η Άνοιξη δεν άργησε όμως να έρθει και να τρυπώσει κάτω από το πέπλο της μάγισσας, και αυτό δεν βοηθούσε καθόλου την κατάσταση. Ο ζεστός καιρός, τα αρώματα των λουλουδιών, η αύρα της θάλασσας, τους καλούσε να βγουν και να χαρούν τη φύση. Και δεν έφτανε μόνο αυτό, ερχόταν και το Πάσχα. Οι άνθρωποι περίμεναν, πώς και πώς, να βγουν και να γιορτάσουν τις άγιες αυτές μέρες. Οι νονοί είχαν έτοιμες τις λαμπάδες και τα βαφτιστήρια περίμεναν τα δώρα τους, για να παίξουν με τους αγαπημένους τους φίλους. Η χαρά της μάγισσας! «Μ' ένα σμπάρο πολλά, πολλά τρυγόνια», έλεγε και γελούσε ανατριχιαστικά, δείχνοντας τα μαύρα δόντια της. Ο κίνδυνος μεγάλωνε. Κάτι έπρεπε να γίνει.

Κι εκεί που όλα έδειχναν ότι τα πάντα είχαν τελειώσει και η νίκη της μάγισσας ήταν οριστική, έγινε το θαύμα!

Ο Αναστάσης, ένα μικρό παιδί από την Ιερισσό, μια πανέμορφη, μικρή ελληνική κωμόπολη της Χαλκιδικής, στη σκιά του Αγίου Όρους, δίπλα στη θάλασσα, ήταν πολύ λυπημένος. Τα σχολεία είχαν κλείσει υπό τον φόβο της μάγισσας και έμεινε στο σπίτι όλες αυτές τις μέρες. Αδέρφια δεν είχε και οι φίλοι του, του είχαν λείψει τόσο πολύ. Έφτανε η γιορτή του και πολύ φοβόταν ότι θα τη γιορτάσει μόνο με τους γονείς του. Τον μπαμπά του δηλαδή, γιατί η μαμά του σαν γιατρός που ήταν, την έβλεπε πολύ λίγο. Η δουλειά της στο νοσοκομείο ήταν πολύ απαιτητική αυτές τις ημέρες. Καταλάβαινε ότι αυτό που έκανε η μαμά του ήταν πολύ σημαντικό, αλλά, ήταν η μαμά του και του έλειπε πολύ!

Μια μέρα λοιπόν σαν όλες τις άλλες, καθόταν μπροστά στο παράθυρο και κοίταζε τη θάλασσα που, σαν Σειρήνα, τον καλούσε να κατέβει και να παίξει με τα κυματάκια της. Ξαφνικά, βλέπει, έξω από το τζάμι, ένα μικρό

χελιδονάκι. Φαινόταν κουρασμένο, χτυπούσε με τη μυτούλα του το τζάμι και στο ποδαράκι του είχε δεμένο ένα μικρό, τυλιγμένο χαρτάκι. Ο Αναστάσης ανοίγει με μιας το παράθυρο και το χελιδονάκι όρμησε μέσα και σωριάστηκε στην πολυθρόνα.

-Γεια σου χελιδονάκι μου, είπε ο Αναστάσης. Είσαι καλά; Να σου φέρω κάτι; Τι σου συμβαίνει;

-Εεεε, μια μια οι ερωτήσεις. Να πάρω μια ανάσα, είπε το χελιδονάκι.

Ο Αναστάσης του έφερε λίγο νεράκι και κάθισε κοντά του.

Το χελιδονάκι άρχισε να του λέει την ιστορία του. Πριν από ένα μήνα, λέει, είχε ξεκινήσει από την Αφρική να γυρίσει πίσω στην Ελλάδα, στην περσινή του φωλιά. Στη διαδρομή συνάντησε πολλές δυσκολίες, ανέμους, αρπακτικά πουλιά, κούραση και όταν επιτέλους έφτασε στην Ελλάδα, αντί για την Άνοιξη, βρήκε πολύ κρύο και παγωνιά. Πολλοί από τους φίλους του έχασαν τη ζωή τους από το κρύο. Αυτό, και μερικοί ακόμα φίλοι του, κατάφεραν να σωθούν, γιατί βρήκαν μια αποθήκη και μπήκαν μέσα από ένα σπασμένο τζάμι.

Εκεί, βρήκε τους μικρούς φίλους, ένας γέρος σοφός που ζούσε εκεί και τους είπε ότι, όπως και οι φίλοι τους, έτσι και πολλοί άνθρωποι έχασαν τη ζωή τους, τους μίλησε για την κακιά μάγισσα και την επίθεσή της και τους είπε ότι ήξερε πώς θα σωθούν οι άνθρωποι και, αν ήθελαν, μπορούσαν να βοηθήσουν. Αυτός ήταν πολύ γέρος και ανήμπορος για να το κάνει.

Ο Αναστάσης άκουγε με τα αυτιά ορθάνοιχτα και τα μάτια γουρλωμένα. Μπορούσαν να σωθούν οι άνθρωποι και κάποιος ήξερε τη λύση.

- Σου είπε τη λύση; Εγώ, πώς μπορώ να βοηθήσω; ρώτησε ο Αναστάσης.**
- Βλέπεις αυτό το χαρτί στο πόδι μου; είπε το χελιδονάκι. Εκεί έγραψε τη λύση. Για να μην πέσει το μήνυμα όμως σε λάθος χέρια, το κρυπτογράφησε. Μου είπε, ότι μόνο τα παιδιά μπορούν να το διαβάσουν.**

Ο Αναστάσης έλυσε το σκοινί, άνοιξε το χαρτάκι και μόλις το διάβασε, άρχισε να χαμογελά. Το χαρτί έγραφε σε ακαταλαβίστικη γλώσσα τα εξής:

Οκαηκελιοςκηξεκιρικυτοκομυκωστικακοκε

Ακαταλαβίστικη για τους άλλους ναι, αλλά, όχι για τον Αναστάση και τους συμμαθητές του. Θυμήθηκε ότι, όταν η δασκάλα του, τους μάθαινε τα φωνήεντα, έπαιζαν ένα παιχνίδι στα κορακίστικα, την ακαταλαβίστικη γλώσσα που χρησιμοποιούν τα παιδιά, για να μην τους καταλαβαίνουν οι μεγάλοι. Είχαν φτιάξει έναν κώδικα που τον έβαζαν ανάμεσα στις συλλαβές και, όποιος το διάβαζε, δεν καταλάβαινε τίποτα.

Η σειρά των φωνηέντων ήταν α,ε,η,ι,υ,ο και ω. Κολλούσαν και το γράμμα κ μπροστά και έτοιμος ο κώδικας. Πήρε το μολύβι του και άρχισε να σβήνει. Κα, κε, κη, κι, κο, κω και πάλι από την αρχή κα κε....

-Το βρήκα, άρχισε να φωνάζει ο Αναστάσης. Πήρε το χαρτί στα χέρια του και άρχισε να διαβάζει.

«Ο ήλιος ξέρει το μυστικό».

-Ποιος όμως θα ρωτήσει τον ήλιο; αναρωτήθηκε το παιδί;

- Και εδώ, έρχεται η δική μου σειρά να βοηθήσω, είπε το χελιδονάκι. Άφησέ με να ξεκουραστώ στο σπίτι σου, να φτιάξω τη φωλιά μου στο μπαλκόνι σου και σε μια, δυο μέρες που θα δυναμώσω, θα τα πούμε.

Ο Αναστάσης φρόντισε το χελιδονάκι. Μίλησε στον μπαμπά του και, μαζί, το βοήθησαν να φτιάξει τη φωλιά του. Μετά από μια μέρα, τα χελιδονάκια έγιναν δύο. Το ταίρι του είχε έρθει μαζί του. Μετά από δυο μέρες τα σύρματα γύρω από το σπίτι του Αναστάση, τα δέντρα, τα κάγκελα, γέμισαν χελιδόνια. Άρχισαν, τότε, να κελαηδούν όλα μαζί, πιο δυνατά και όλο πιο δυνατά.

Μέχρι που ο ήλιος άκουσε! Γύρισε το βλέμμα του, είδε τα πουλιά και χαμογέλασε. Είδε όμως και κάτι άλλο, που τον έκανε να καταλάβει τι συμβαίνει. Είδε το μαύρο πέπλο πάνω από τη γη, είδε και, όχι, δεν είδε ανθρώπους, μόνο πόνο και φόβο. Άρχισε να λάμπει όλο και πιο πολύ, όλο

και πιο δυνατά. Το φως και η ζεστασιά του άρχισαν να διαλύουν το πέπλο της μάγισσας, που έγινε κομμάτια. Η μάγισσα φώναζε και μάζευε το κομματιασμένο πέπλο της, για να μπορέσει να φύγει. Η κορόνα της δεν είχε πια δύναμη. Ο ήλιος ήταν πιο δυνατός. Έδωσε μια και, με όσες δυνάμεις της είχαν απομείνει, έφυγε για τη σπηλιά της.

Οι άνθρωποι βγήκαν από τα σπίτια τους, γελούσαν, αγκάλιαζαν τους αγαπημένους τους που είχαν καιρό να δουν. Τα χελιδόνια πετούσαν χαρούμενα. Είχαν ολοκληρώσει την αποστολή τους. Είχαν φέρει την ελευθερία, το γέλιο και τη χαρά στους ανθρώπους. Ο Αναστάσης περήφανος που τα κατάφερε, φώναζε τους φίλους του να παίξουν και να διασκεδάσουν όπως παλιά. Η μαμά γύρισε από τη δουλειά της και η οικογένεια ήταν πια όλη μαζί.

Η γη σιγά, σιγά, γύρισε στους παλιούς της ρυθμούς. Οι άνθρωποι γύρισαν στις δουλειές τους με μεγαλύτερο κέφι, τα σχολεία γέμισαν χαρούμενες φωνές και ο ήλιος έλαμπε από ευτυχία!

Αυτό το Πάσχα, ο Αναστάσης το γιόρτασε με την καρδιά του. Κανείς, όμως, δεν ξέχασε τι είχε συμβεί και από τότε κατάλαβαν ότι, όλοι μαζί, μπορούν να νικήσουν και τον πιο δυνατό εχθρό.